

Pořad bohoslužeb

25. listopadu – 1. prosince 2019

LITURGICKÉ MEZIDOBÍ, DOBA ADVENTNÍ, Žaltář II. týdne

Den	Liturgická oslava	Místo	Čas	Úmysl mše svaté
Pondělí 25.11.	Sv. Kateřiny Alexandrijské, panny a mučednice	Palačov	8:00	za děti a mládež
		St. Jičín	17:00	za ř. členy chrámového sboru a varhaníky
Úterý 26.11.	Úterý 34. týdne v mezidobí	St. Jičín	17:00	za ř. Josefa Pátera, ř. rodiče Páterovy, Bartoňovy a ochranu Panny Marie pro živé rodiny
		Loučka	17:00	mše svatá /o. Vojtěch Glogar/
Středa 27.11.	Středa 34. týdne v mezidobí ČERVENÁ STŘEDA <i>Den připomínky všech pronásledovaných pro víru</i>	St. Jičín	17:00	za ř. rodiče, 3 bratry, ř. švagra, za duše v očistci a na poděkování Pánu Bohu, Panně Marii za přijatá dobrodiní, za 70 let života a za dar zdraví <i>po mši sv. modlitební společenství</i>
Čtvrtek 28.11.	Čtvrtek 34. týdne v mezidobí	Hůrka	16:00	mše svatá
Pátek 29.11.	Pátek 34. týdne v mezidobí	St. Jičín	17:00	dětská mše svatá za ř. Svatoslava Vahalíka, ř. rodiče Vahalíkovy a ř. rodiče Zejdovy a Boží ochranu pro živé rodiny
Sobota 30.11.	Svátek sv. Ondřeje, apoštola	St. Jičín	8:00	za ř. manžela Pavla Prašivku, ř. dvoje rodiče, dva švagry a na poděkování Pánu Bohu a Panně Marii za ochranu a dar zdraví pro živé rodiny
			17:00	VEČER CHVAL – hudební skupina ADORARE + poté TICHÁ ADORACE /do 19:00/
Neděle 1.12.	1. NEDĚLE ADVENTNÍ <i>žehnání adventních věnců</i> <i>sbírka na kostel</i>	St. Jičín	8:00	za ř. rodinu Pospěchovu, Zbořilovu a Vahalovu, za duše v očistci, ochranu Boží a Panny Marie /o. Petr/ + <i>po mši sv. otevřena farní knihovna</i>
		St. Lhota	10:45	mše svatá /o. Petr/ + křest: Rozárie Olivová

Webové stránky farnosti Starý Jičín: <http://farnostsj.cz>

ZPRAVODAJ FARNOSTI STARÝ JIČÍN

Vydáno pro vnitřní potřebu farnosti Starý Jičín

24.11.2019 **Slavnost Ježíše Krista Krále** 52./ ročník X.

Proč ještě církev slaví svátek Krista Krále

Proč ještě církev slaví svátek Krista Krále, když už dnes skoro žádní králové neexistují? Zařazuje se tím liturgie do minulosti, ztrácí aktuálnost? Ten, kdo tu námitku pronesl, měl jistě dobrou vůli, ale pozitivní návrh nepřipojil. Vždyť vláda světa je problém věčně aktuální, jakoukoliv formou se děje, ať už ji zosobňuje osoba krále nebo prezidenta nebo ministerského předsedy. A vždycky se tu setkává moc lidská s mocí Boží. Je tu protiklad nebo tu má být soulad?

Staří Řekové zdůraznili známou pravdu, že člověk je tvor společenský. Užili přitom výrazu „politický“, tj. žije ve spořádané obci, řecky *polis*, a ne jenom ve stádu jako zvířata. Spořádaná obec ovšem má pevnou vládu. Ale jakou? V primitivní společnosti vládne jeden člověk, ať už má jméno jakékoli: náčelník kmene, kníže, král, císař. Řecky se mu říká *despotes*, samovládce. Odkud bere svou moc? Je to rozšířené právo otce rodiny na kmen a národ. Ale jak ospravedlnit toto rozšíření? Staří despote odvozovali svůj původ od bohů. Byzantský císař byl od Boha vyvoleným, i na západě vládli králové „z Boží milosti“. O tom se nepochybovalo. Ale přesto se kladly nutné podmínky, aby se mohlo doopravdy věřit, že je na místě Božím. V 6. století mnich Agapitos píše o právech byzantských císařů. Jsou obrazem Krista, jediného opravdového vládce světa. Ale ten obraz musí být věrný, i když je nedokonalý. Despota, který nejedná podle Božího zákona, je tyran. Křesťanští moralisté proto učili, že je dovoleno kruté tyranu i zabít, protože je to oprávněná sebeobrana lidu.

Ale historie ukázala, jak jsou řídicí lidé, kteří by vládli despoticky a přitom byli pravým obrazem lásky Boží k lidem. Proto slovo despota dostalo pohoršlivý význam a ztotožňuje se s tyranem. Velká moc snadno lidi zkorumpuje. Proto se už v řeckém starověku snažili moc vládců omezit i zde na zemi, a to pomocí zákonů. Ty jsou i nad králi a císaři. Vypravuje se poučný příklad, jak zavedli zákonitou vládu ve starověku v Leuki Zefyri. Tam bylo mimo jiné stanoveno, že se má oslepit ten, kdo by byl dopaden při cizoložství. Byl dopaden syn vládce. Ten se podřídil zákonu a chystal se syna oslepit. Ale lid protestoval. Nakonec vládce našel toto řešení: dal synovi vypíchnout jedno oko a druhé sobě. Ať zhyne třebas celý svět, jen když se zachová spravedlnost, zní latinské přísloví.

I pro tuto nadvládu zákona nad živými lidmi se hledalo náboženské ospravedlnění. Na konci starověku se rozšířilo tzv. kosmické náboženství. Učí v krátkosti toto: vesmír je úžasně spořádaný celek, protože v něm vládou neměnné přírodní zákony. Jejich souhrn se jmenuje bůh. Člověk je jenom maličký svět, mikrokosmos, umístěný ve velkém kosmu, makrokosmu. Malý se musí podříditi velkému, pomíjející člověk nepomíjejícímu bohu. Musí tedy lidská společnost žít podle zákonů přírody. Když se ustanoví zákony lidské, ty musí být ohlasem zákonů vesmíru, proto jsou nezměnitelné a platné.

Tato filozofie na konci starověku v evropské společnosti převládala. Ale odpovídá učení Písma svatého? K první vědomé konfrontaci došlo v egyptské Alexandrii. Tam se stýkaly různé kultury. Byla tam pověstná filozofická škola Řeků, ale ve městě se usídlila i značná menšina židovská, protože se tam soustředil obchod. Tam učil i nejslavnější židovský filozof z doby Kristovy, Filón Alexandrijský. Protože tam byl přeložen Starý zákon do řečtiny, Filón přinesl ukázat tyto knihy pohanským učitelům, aby jim dokázal, že i Židé znají filozofii. Ale nepochodil. Řeční filozofové se Písmu svatému smáli. Tam vystupuje Bůh, který se sám mění a mění také přírodní zákony, když dělá zázraky, jako např. když zastavil tok Jordánu nebo rozdělil vlny Rudého moře. Tím porušuje přírodní pořádek.

Zbožný Žid Filón nevěděl, jak na tuto námitku přesvědčivě odpovědět. Dodal k tomu jenom tzv. čistě lidský důvod: když není Bůh svobodný, když je jenom neměnný zákon světa, nebude svobodný ani člověk, který je stvořen k Božímu obrazu; není-li pak svobodný člověk, jak může být vůbec člověkem, pročpak jej chválíme za to, když dělá dobře, a trestáme za to, když dělá zle, vždyť přeče za nic nemůže! Tyto důvody jsou velmi vážné, ale nevysvětlují, jak je možné, aby existovaly současně dvě věci: na jedné straně pořádek světa, platnost přírodních zákonů, a na druhé straně svobodný Bůh Otec a svobodný člověk.

Smíření těch dvou požadavků vysvětlili teprve křesťané. Věří v Boha Otce, který od věčnosti rodí Syna. Oba jsou osoby, tedy svrchovaně svobodné. Vztah mezi nimi je svazek lásky. Vedle Boha, máme-li to tak říci, existuje svět, vesmír se svými zákony a se svým pořádkem. Ale kde se vzal? Je stvořen svobodně Bohem skrze Syna. Kromě toho Syn Boží se svobodně vtělil do světa a do jeho zákonů. Ale tím neunikly jeho vládě, má je všechny ve své ruce. Tak se stalo, že i to, co se děje podle přírodních zákonů, vstupuje skrze Syna Božího do svobodného vztahu k Otci na nebesích.

I ateisté říkají, že je člověk svobodný. Ale do jaké míry? Všude tam, kde jedná svobodně, nějak narušuje pořádek, a všude, kde zachovává pořádek, je tím pořádkem omezen ve svobodě a musí dělat to, co je ustanoveno. Šofér, který jede po zaplněné ulici, musí zachovávat silniční pravidla. Kdyby je porušil, vydává sebe i druhé v nebezpečí života. Má v ruce volant auta, ale ne pouliční dopravu. Jeho svoboda je jenom v tom, že se umí podřídit předpisům a nebo raději nejednat.

Všimněte si v této souvislosti prvních obrazů Spasitele v křesťanských kostelích. Je to typ Krista Krále. Sedí na trůnu, oblečen v císařském šatě. Je to vyznání víry. Zákony mocného římského impéria ho odsoudily k smrti. Ale on přitom prohlásil, že se vydává na smrt svobodně, protože takový je jeho vztah k Otci, který všechno řídí. Pilátovi tehdy řekl, že moci, kterou se chlubí, že ji má od císaře, může použít jenom natolik, nakolik je mu dovoleno shůry od Otce světla. Ale na některých obrazech je ještě jeden motiv, který nám snadno unikne. Kristus sedí na trůně, vládne tedy všemu, co dělají lidé. Ale pod jeho nohama je oblouk duhy. Je to symbol přírodních živlů. I ty slouží Kristu za podnoží. On je stvořil a dovoluje jim vstoupit do našeho života jenom podle našeho svobodného vztahu k němu a k Otci. Ateisté říkají, že je náboženský postoj k Bohu iluzí a že jsou skutečností jenom přírodní zákony a věda, která je studuje. My naopak věříme, že je iluzí tzv. absolutní neomylnost vědy a že je základ vši skutečnosti svoboda ve vztahu k Bohu Otci skrze Krista – Krále vesmíru.

/Tomáš Špidlík, www.pastorace.cz/

Různá oznámení

*Křesťanská hudební skupina ADORARE srdečně zve na Večer chval,
který se uskuteční v našem kostele v sobotu 30. listopadu 2019 od 17 hodin.*

Více o chvále

Chvála je modlitba, kterou vyvyšujeme a oslavujeme našeho Boha; chválíme ho a uctíváme prostě proto, že je to Bůh a Král. Je dokonalý, je ten jediný, který si zaslouží veškerou naši pozornost, celé naše srdce. Jemu náleží všechna sláva a díky. A modlitba chval se snaží právě toto obsáhnout.

Kdo je zván? Každý, kdo touží Bohu ze srdce společně zpívat písně chvály nebo naslouchat Bohu, co mu chce říci.

Proč chválit?

V žalmu 100 se píše: „Vstupte do jeho bran s dikůvzdáním, do nádvoří jeho s chvalo zpěvem!“ Proto věříme, že chvála je to, co nás k Bohu ohromně přibližuje. Proto chceme Pána chválit a vzdávat Mu díky písněmi a přebývat v Jeho přítomnosti. Když Pána chválíme jak je dobrý, tak rozprostíráme nad sebou Jeho pravdu, která osvobozuje, pročištěje a povzbuzuje. Nikdy jej nemůžeme „přečválit“. Je krásné a spravedlivé Bohu vzdávat díky, když se cítíme dobře, když se nám daří. Ale chvála i v těžkých chvílích je velkým krokem víry, ke kterému se Bůh přiznává často velmi mocným jednáním - naše vnitřní prožívání nebo i situace se mění. Vnímáme pak skutečnost více z Božího pohledu. Je psáno: „Pohled'te k Němu, ať se rozveselíte“ (ž 34,6 LP). Ale tím nejpádnějším důvodem proč chválit je On. Jediným důvodem Jej chválit by tedy měl být Bůh sám a naše touha po něm. On nás tak může zahrnout svým požehnáním a milostí. Není nikdo, kdo by si tolik zasloužil chválu, čest a díky, než On!

Jak chválit?

Písmo nás vyzývá, abychom Pána chválili neustále, a to celým svým životem. Jde o pravdivý postoj srdce, který nemusí být vždy vidět. Je to srdce otevřené Bohu, s neustálou vděčností přijímající Jeho lásku. Je to „srdce u Pána“, které již žije v Jeho království, dýchá jeho vzduch; srdce, které se nechvěje a neděsí, protože přijalo Pána a On tam žije v celé své plnosti; srdce, které věrně v lásce se sklání před Bohem. Po tomto toužíme a chceme se to společně učit na našich setkáních. Bůh nikdy neodmítne upřímné srdce! Obrazem nám v tom může být skladatel žalmů a velký král David z časů Izraelského království. Nyní jsme v čase, kdy Jej můžeme uctívat kdekoliv a kdykoliv, a to „v Duchu a v pravdě“. Nechme se tímto proměnit k nesení dobrého ovoce!

/www.vecerychval.cz/

ADVENTNÍ DUCHOVNÍ OBNOVA
DARY DUCHA SVATÉHO A MY

P. Jakub Dominik Štefík
sobota 7. 12. 2019
kostel sv. Václava
Starý Jičín

09:30 mše svatá
10:30 přednáška
12:00 přestávka na oběd
14:30 korunka k Božímu milosrdenství
15:00 přednáška + diskuze
16:30 adorace+ možnost svátosti smíření

Více info:
starjicinvicnov@orel.cz
Web farnosti:
www.farnostsj.cz
Facebook:
Orel Jednota Starý Jičín - Vičnov

Účastník svou účastí na akci vyjadřuje souhlas s pořizováním fotografií, které mohou být následně užity pořadatelem akce způsobem, jaký bude ohlášen na povahu akce rozumně předpokládat. (GDPR)